

..

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.117/2023/27.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2023. október 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. március 7. napján kihirdetett 43.B.261/2022/22. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott által 2021. június 8. napjától 2021. június 10. napjáig őrizetben töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 18.000 (tizennyolcezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. március 7. napján kihirdetett 43.B.261/2022/22. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, de a (3) bekezdés a) pontja és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő rablás büntetében, ezért 5 év 6 hónap fegyház fokozatú szabadságvesztés büntetésre, 300 napi tétel napi tételenként 2000 Ft, összesen 600.000 Ft pénzbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította, a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben 9.905.000 forint összegre

vagyonelkobzást rendelt el. Rendelkezett a nyomozás során lefoglalt tárgyakról, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során összesen felmerült 1.430.649 Ft bünyügyi költségéből 229.513 Ft költség viselésére, míg a fennmaradó összeggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli.

[2] A tárgyaláson az ügyész a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú fegyházbüntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás érdekében. A vádlott felmentés érdekében fellebbezett. A védő teljes körű fellebbezést jelentett be felmentés érdekében.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.202/2023/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, és figyelemmel volt az időközben bekövetkezett büntető eljárási szabályokat érintő változásokra is. Ennek kapcsán utalt arra, hogy a törvényszék – helyesen – egyesbíróként folytatta le az eljárást. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, és az általa megismert bizonyítékok alapján helyesen utasította el a vádlottnak a tagadásban megnyilvánuló védekezését, majd okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. Kifejtette azon álláspontját, hogy a megállapított történeti tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, így a vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezések eredményre nem vezethetnek. A másodfokú ügyészség rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazta az elbíráláskori anyagi jogszabályt. A jogi indokolást annyiban tartotta kiegészítendőnek, hogy a vádlott terhére további bűncselekmények is megállapíthatók lettek volna, azonban ezek büntethetősége időközben elévült. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék helyesen jelölte meg a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket, azonban eltúlzott jelentőséget tulajdonított az időmúlásnak, amikor a büntetési tétel középértékének alig több mint felét és a büntetési tétel alsó határát is csak egy fél évvel meghaladó tartamban szabta ki a vádlott szabadságvesztését, és ahhoz igazodóan ítélte közügyektől eltiltásra. Erre figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletének rendelkező részét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy a vádlott büntetését a fentiekben írtak szerint súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[4] A védő a Fővárosi Ítéltáblán előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, amelyben elsődlegesen azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdésében foglaltak szerint bírálja felül a Fővárosi Törvényszék elsőfokú ítéletét, továbbá a Be. 606. § (2) bekezdésében meghatározottak alapján változtassa azt meg és mentse fel a vádlottat az ellene emelt vád és törvényes következményei alól. Másodlagosan indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 606. § (1) bekezdésében meghatározottak alapján változtassa meg az elsőfokú ítéletet és szabjon ki Terhelt1 vádlottal szemben enyhébb büntetést.

[5] Elsődleges indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés b), c) és d) pontjai szerint részben megalapozatlan, azonban a Fővárosi Ítéltáblának lehetősége van a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján a megalapozatlansági hibák kiküszöbölni, amelyre tekintettel nem szükséges az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során döntően az igazságügyi genetikus szakértő véleményére, valamint sértettl sértett vallomásaira támaszkodott. A védői álláspont szerint azonban az elsőfokú bíróság abból a tényből hogy a bűncselekmény helyszínén a nyomozók egy olyan papír zsebkendőt foglaltak le, amelyen Terheltl vádlottól származó DNS-maradványt azonosított az igazságügyi genetikus szakértő, az elsőfokú bíróság tévesen következtetett arra, hogy kizárólag az elkövető ruházatából kerülhetett a helyszínre a zsebkendő, továbbá, hogy Terheltl vádlottnak a bűncselekmény elkövetésekor ítéleti bizonyossággal az elkövetés helyszínén kellett tartózkodnia ahhoz, hogy az ő DNS maradványait magán hordozó papír zsebkendő az elkövetés helyszínére kerüljön. Hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott annak a lehetőségével, hogy a papír zsebkendőre nem közvetlenül, hanem közvetett módon is igen könnyen rákerülhetett a vádlott DNS-maradványa. Kifogásolta, hogy a szakértői vizsgálat nem terjedt ki arra, hogy az egyes bűnjeleken lévő DNS-maradványok milyen eredetű, nyálból, vérből vagy más tárgyakkal történő érintkezésből származnak-e. Álláspontja szerint nem lehet kizárni, hogy más személlyel való érintkezés során került DNS-maradvány a vizsgált tárgyra. Álláspontja szerint önmagában az igazságügyi genetikus szakértői vélemény alapján nem lehet azt meghatározni, hogy az adott vizsgálati tárgyakon azonosított DNS-maradványok mikor és milyen módon kerültek a minta hordozóra. Az e tárgyban íródott szakcikkre hivatkozva fejtette ki, hogy abból a tényből, hogy a zsebkendőn a vádlottól származó DNS-maradvány került beazonosításra, nem lehet több következményt levonni annál, mint hogy meghatározhatatlan időpontban, meghatározhatatlan módon fizikai kontaktus volt a zsebkendő és a vádlott, vagy a vádlott DNS-ét magán viselő tárgy, személy között. A védő a szakcikkből idézve kifejtette, hogy az ember tárggyal vagy más emberrel történő érintkezéskor rendkívül könnyen hagy hátra genetikai anyagmaradványt, illetve az így otthagyt DNS át is vihető egyik felületről a másikra, valamint a sértettek és az elkövetők nyomainak, továbbá a különböző személyek biológiai anyagmaradványát tartalmazó nyomhordozók érintkezése is járhat ugyanezzel a következménnyel. Utalt a DNS transzfer és kontamináció lehetőségére, mely azt a veszélyt hordozza magában, hogy a szakértő téves következtetésre juthat a vizsgálat eredménye alapján.

[6] A védő kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróságnak a szemle keretében rögzített lábnyom alapján, a vádlottnak a bűnösségét igazolni szándékozó ténymegállapításai téves ténybeli következtetésen alapultak és megalapozatlanok. Utalt arra, hogy 42-es méretű lába számtalan férfinak és nőnek van, egy kisebb lábú ember minden esetben viselhet nagyobb méretű cipőt, továbbá a jelen ügyben nem került sor nyomszakértő bevonásával annak meghatározására, hogy mi Terheltl lábmérete, másrészt, hogy a szemle során rögzített lábnyom származhat-e egyáltalán a védencétől. Nem vizsgálta nyomszakértő azt sem, hogy a rögzített lábnyom milyen típusú lábbelítől származik. A védő kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a határozatában nem foglalkozott a vádlott felmentését alátámasztó, mentő körülményekkel, így azzal, hogy a szagazonosítás a vádlott tekintetében eredménytelenül zárult, hogy a Terheltl lakóhelyén végzett kutatás is eredménytelen volt, hogy az elkövető által a helyszínről elvitt gépjárműben feltalált DNS-minták között nem volt megtalálható a vádlotté, hogy Terheltlnek és édesanyjának is tartozásai voltak különböző pénzügyi intézetek felé, de ezek az elkövetést követően nem kerültek kiegyenlítésre. Felmentést alátámasztó körülményként hivatkozott továbbá a védő arra, hogy a vádlott a nyomozás során

önként vállalta a poligráfus vizsgálatot, és annak eredménytelensége nem az ő magatartása miatt következett be, valamint, hogy a vádlott által használt mobiltelefon a híváslista információk szerint mintegy 20 perccel az elkövetést követően a vádlott lakóhelye közelében lévő adótornyon forgalmazott. Érvelése szerint, ha védenca a sértett ingatlanában megfelelő helyismerettel rendelkezett volna, akkor nem történhetett volna meg az – amit sértettl állított –, hogy az elkövető tőle kérdezte meg, hogy hova tudja bezárni. Hangsúlyozta, hogy sértettl sértett határozottan nem ismerte fel Terheltl, mint támadóját, lehetséges elkövetőként más személyt is megjelölt. Megválaszolatlan kérdésként vetette fel a védő azt is, hogy ha Terheltl rálátással bírt a gazdasági társaság pénzkezelési gyakorlatára, sértettl napirendjére, akkor az elkövetés napján miért nem a szokásos időben 16 órakor jelent meg a környéken a cselekmény végrehajtása szempontjából, miért 18 óra 45 perc környékén, ami a rendes napi időbeosztáshoz képest csúszás volt. Hiányolta továbbá a védő, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el tanú9 vallomását arra nézve, hogy a vádlott gyermeke megszületését követően minden este 18 és 18 óra 30 perc között hazaért.

[7] A védői álláspont szerint a rendelkezésre álló ügyiratok tartalma, valamint ténybeli következtetés alapján nem lehetséges kétséget kizáró módon meghatározni az elkövetési értéket, mert az elsőfokú bíróság rendelkezésére állt bizonyítékok csak azt valószínűsítik, hogy a sértett által megjelölt elkövetési érték a rendelkezésére állhatott, de a pénzkezelés lazasága miatt állítása pontosan nem volt alátámasztható. A rablási cselekmény bizonyítottsága esetén is kizárólag alapeseti rablás büntette miatt lehetne megállapítani védenca bűnösségét, amely azonban a bekövetkezett elévülés miatt már kizárt. A védő a BH2021. 35. számú eseti döntésre hivatkozva fejtette ki, hogy közvetett bizonyítás esetében vizsgálandó a ténybeli következtetések helyessége is, azaz a tény, illetve tárgyszerűség, a logikai zártság és – a formállogika ellensúlyaként – az egyes láncszemnek relevanciája. A hangsúly a zártságon van, ami a két végpontot összekapcsolja. Minden egyes láncszemnek tény, illetve tárgyszerűnek kell lennie, nem lehet spekulatív, relevánsnak és a valóságra vonatkozóan kell lennie. Ebből következően a védő meggyőződése szerint az eltérő ítéleti tényállás lényege kizárólag az lehet, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádiratban írt bűncselekményt egyrészt Terheltl vádlott követte el, másrészt, hogy a bűncselekmény a Btk. 365. § (3) bekezdés a) pontjára tekintettel a (4) bekezdés b) pontjába ütközne. A védő másodsorban arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg az elsőfokú ítéletet és a vádlottal szemben enyhébb büntetést, lényegesen rövidebb tartamú szabadságvesztést szabjon ki. Indítványa alátámasztásaként utalt arra, hogy a bűncselekmény elkövetése óta már több mint 13 év eltelt, hogy védenca az elkövetés idején büntetlen előéletűnek számított, hogy 2011. november 23. napján követett el bűncselekményt, és a szabadulását követő 7 év alatt sikeresen visszaintegrálódott a társadalomba. Utalt továbbá arra, hogy Terheltl két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik és bejelentett munkaviszony alapján helységi dolgozik a szakmájában. Jelenleg pszichiátriai járóbeteg szakellátásban részesül.

[8] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését az írásbeli indokolásban írtakkal egyezően fenntartotta. Azt kiegészítendő hivatkozott a Nyíregyházi Törvényszék előtt folyamatban volt büntető ügyre, ahol a bíróság a sértett lakásának ablak kilincsén fellelhető DNS-nyom alapján nem látott lehetőséget bűnösség megállapítására. A védő a jelen ügy és a Nyíregyházi Törvényszék előtt folyamatban volt ügy között hasonlóságot vélt felfedezni. Hangsúlyozta, hogy önmagában a

közvetett bizonyíték nem lehet alkalmas a bűnösség megállapítására, az valamely tény bizonyítására csak akkor alkalmas, ha a bizonyítandó tényen kívül minden más tény lehetőségét kizárja, továbbá a következtetésnek logikailag zártnak kell lennie, ahogy azt az eljáró tanács egy korábbi Bf.8/2023/14. számú ügyében kellő alapossággal kifejtette. Utalt továbbá a BH2003. 145. számú eseti döntésére is. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a védencét mentő körülményeket figyelmen kívül hagyta az értékelés körében, így azt, hogy az elkövetés után elvitt gépkocsiban nem találtak a vádlotthoz köthető DNS-profilt, csak más, ismeretlen férfi DNS-profilját. A lakásban, az elkövetés helyén négy DNS-maradványt rögzítettek, de azok egyike sem egyezett meg a vádlottéval. Ezek a körülmények pedig kizárják azt, hogy a vádlott a lakásban vagy a gépkocsiban tartózkodott volna. Hivatkozott továbbá arra, hogy az elkövetést követő időben védenca tanúként szerepelt az ügyben, de lényegében potenciális gyanúsítottként kezelték, szagmintát vettek tőle, poligráfos vizsgálatnak vetették alá, úgy, hogy közben a védelméhez fűződő jogokat nem gyakorolhatott. A mentő körülményeket célzó bizonyítékokat a hatóságok nem ellenőrizték, így kültéri kamerák felvételeinek beszerzése, a sértett cég pénzügyi helyzetének vizsgálata, láb méret pontos megállapítása elmaradtak, és jelenleg erre már nincs is lehetőség. Ezért elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 606. § (2) bekezdése alapján az ítéletet változtassa meg és védencét mentse fel az ellene emelt vád alól, míg másodsorban a Be. 606. § (1) bekezdése alapján lényegesen enyhébb büntetés kiszabását kérte.

[9] A vádlott az utolsó szó jogán előadott nyilatkozatában elmondta, hogy Svájcba történő kiköltözés előtt váratlanul történt a letartóztatása. Utalt arra, hogy sokszor járt be a céghez, és ha a cselekmény elkövetését követően meggyanúsították volna, akkor lett volna lehetősége védekezni, bizonyítékokat beszerezni. Tudta, hogy délután négy órakor van a zárás. Több motoros balesetet követően a csontokba beépített fémrészek miatt hidegben alig tud mozogni, tehát eleve kizárt, hogy 3-4 órát várakozott volna a hóban. Hiába kérte, hogy vegyenek tőle lábmintát, ez nem történt meg. Kifejtette továbbá, hogy szeretné tovább élni a kialakult életét, nem véletlenül dolgozik külföldön. Hiába kérte a rendőröket, hogy ne csak azt nézzék, hogy milyen bizonyíték szól ellene, hanem azt is, hogy mik a mentő körülmények.

[10] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[11] Jelen eljárás sajátossága, hogy 2010 januárjában indult a nyomozás, ami 2010. augusztus 23-án felfüggesztésre került. Elévülési időn belül 2021. február 16-án rendelték el a nyomozást, majd 2022. január 20-án emelt vádat a Fővárosi Főügyészség.

[12] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalás során az eljárási szabályokat betartotta. Az elsőfokú bíróság a vádiratnak a bíróságra érkezését követően a törvényes határidőn belül előkészítő ülést tűzött ki, majd – miután a vádlott nem tett bűnösséget

beismerő nyilatkozatot – tárgyalásra tért át. A törvényszék mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalás során a vádlottal és a tanúkkal, valamint az igazságügyi szakértővel szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, és az egyéb bizonyítékokat is a törvényben előírt formában tette a bizonyítás anyagává. Az érdekeltek eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak.

[13] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, minden releváns bizonyítékot számba vett, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezése szerint a rablás elkövetése idején, abban az időben, minden egyes este otthon volt, mert ő fürdette a kis gyermeket. Álláspontja szerint a papír zsebkendőn található DNS-mintával valaki szándékosan terelte rá a gyanút, mert – álláspontja szerint – elég laza volt a cég2 pénzkezelési gyakorlata, érdekükben állhatott a pénz ilyen módon történő kimentése. Nem tagadta, hogy több alkalommal is megfordult a cégnél, ismerte annak tulajdonosát és sértett1 sértettet is.

[14] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott tagadó tartalmú vallomásaival szemben sértett1 sértett, a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásai a felolvasással a tárgyalás anyagává tett tanúvallomások, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, így különösen a helyszíni szemle jegyzőkönyv adatai, fénykép és helyszínrajz mellékletei, a lefoglalt bűnjeltárgy, az igazságügyi genetikai szakértői vélemény, valamint az igazságügyi szakértőnek a tárgyaláson tett megállapításai, és a cég2 működésére vonatkozó pénzügyi okmányok alapján állapította meg. A törvényszék ítélete [14] bekezdésétől a [36] bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, majd azokat a [37]-[43] bekezdéséig egymással összevetve logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. Helytállóan utalt arra, hogy a vádlott a cselekményt évekkel megelőzően járt utoljára a sértett lakásában. A sértett részletesen leírta az elkövető külsejét, és az elkövetés idején tanúsított magatartását, tehát azt, hogy a rabló arcát sállal takarta el, sapkát és kesztyűt viselt, valamint, hogy az étkezőasztal körül "kergetőztek", és ott vette elő az elkövető a zsebéből a sokkolót. A helyszíni szemle során, azon a helyen került lefoglalásra a használt papír zsebkendő, amelyből utólag Terhelt1 DNS mintáját azonosították. A szakértő kategorikusan kizárta, hogy a rögzített DNS-minta a vádlott testvérétől származott volna. A DNS minta a használt papír zsebkendőn található biológiai anyagmaradványból került rögzítésre. A támadó öltözetéről adott sértetti leírás magyarázatot ad arra, hogy a vádlott DNS mintáját, új nyomatát miért nem lehetett az elkövető által elvitt autóból rögzíteni. Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy a sértett által adott személyleírás egyezett vádlottéval, továbbá, hogy sértett1 – bár nem ismerte fel a vádlottat – mozgása alapján lehetséges elkövetőként azonosította. A vádlott lábmérete megegyezett a nyomrögzítés alapján megállapított lábmérettel. A sértettnek az elkövetési érték tekintetében tett nyilatkozatát, a cégtől beszerzett pénzügyi dokumentáció nagyságrendileg alátámasztotta. A tanúvallomás cáfolta, hogy a kérdéses időben a vádlott minden este az otthonában tartózkodott volna. Az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak. Azt nem szakította meg a cselekmény idején a vádlottal élettársi kapcsolatban élt tanú9 vallomása, hiszen az általa előadottakat gyermekének vallomása cáfolta.

[15] Az elsőfokú bíróság indokolása logikai hibáktól mentes. A vádlott bűnösségére utaló közvetett bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak. A megtalált zsebkendő csak az elkövetője lehetett, az abban lévő szennyeződésekkel egyértelműen a vádlott DNS-t azonosította a szakértő.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak. Megállapítható továbbá az is, hogy a Fővárosi Törvényszék által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlottnak és védőjének a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás átmérlegelésére, és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezései eredményre nem vezethettek.

[17] Az irányadó tényállás alapján Fővárosi Törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor Terhelt1 vádlott bűnösségét a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, de a (3) bekezdés a) pontja és (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő rablás bűntettében állapította meg. A másodfokú bíróság mindenben osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélet [44] bekezdéseitől a [47] bekezdéséig kifejtett jogi álláspontját.

[18] A Fővárosi Törvényszék helyesen foglalt állást a Btk. 2. § (2) bekezdése alapján az alkalmazandó büntetőtörvény tekintetében. Nem kétséges, hogy az elbírálás idején hatályos büntetőtörvény a feltételes szabadságra vonatkozó új szabályozás miatt kedvezőbb a vádlottra nézve. A fegyveresen történt elkövetés tekintetében helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a Btk. 459. § (1) bekezdés 5. pontjában foglaltakra, míg a jelentős érték minősítő körülmény megállapítását a Btk. 459. § (5) bekezdés c) pontja alapozza meg. A fenti minősítő körülmények megállapítása azonban kizárja, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény büntethetősége elévült volna.

[19] A törvényszék ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket és nem tévedett, amikor a nagyobb számú, és az időmúlás esetében kiemelkedő súlyú enyhítő körülményre figyelemmel a rendelkező részben írt szabadságvesztés büntetést szabta ki. Épp a bekövetkezett időmúlásra figyelemmel indokolt volt, hogy az elsőfokú bíróság a középértéktől eltérve, az adott bűncselekményre előírt minimum közelében határozta meg a szabadságvesztés tartamát, melynek súlyosítása nem indokolt, de a cselekmény tárgyi súlyára figyelemmel a másodfokú bíróság annak enyhítésére sem látott lehetőséget. A Fővárosi Törvényszék által kiszabott szabadságvesztés megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatára vonatkozó rendelkezés is törvényes. A

vádlott haszonszerzés érdekében követte el a bűncselekményt, ezért esetében a pénzbüntetés kiszabása nem volt mellőzhető. A 300 napi tétel arányos a cselekmény tárgyi súlyával, míg a napi tétel összege igazodik a vádlott személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyaihoz. A vádlottat súlyos bűncselekmény elkövetése miatt végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélték, így esetében indokoltan került kiszabásra a szabadságvesztéssel arányos tartamban közügyektől eltiltás mellékbüntetés. A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel törvényes az elsőfokú ítélet vagyonek kobzásra és elkobzásra vonatkozó rendelkezése is.

[20] A rendelkezésre álló bűnügyi iratok alapján megállapítható, hogy a vádlott őrizetbe vételére 2021. június 8. napján került sor. Letartóztatását indítványozták, és az ülés megtartására 2021. június 10. napján került sor. Az elsőfokú bíróság azonban a kiszabott szabadságvesztés tartamába csak 2021. június 8. napjától június 9. napjáig őrizetben töltött időt számította be. A vádlott június 10. napján még volt őrizetben, ezért a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét megváltoztatta, és a vádlott által 2021. június 8. napjától 2021. június 10. napjáig őrizetben töltött időt számította be a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

[21] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[22] Az iratoknak a másodfokú bíróságra érkezését követően a vádlott meghatalmazott védőjének megbízása megszűnt, ezért a Fővárosi Ítéltábla nyomban intézkedett a védő kirendelése iránt. A vádlott időközben új védőt hatalmazott meg, így a védői kirendelés megszűnt. A védő felkészülési díjaként 18.000 Ft bűnügyi költség merült fel, melyre a másodfokú bíróság a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat.

[23] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2023. október 6.

dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

dr. Mészáros László s.k.

dr. Belovai Henriette s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 43.B.261/2022/22. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.117/2023/27. számú ítélete folytán Terhelt1 vádlott tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2023. október 6.

dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke